

Ο καλός δάσκαλος κατά το

Χρυσόστομο εμπνέει, προσελκύει και πείθει, (MG. 57327) Δεν είναι εγωιστής ούτε αλαζόνας, δε διακρίνεται για το εξουσιαστικό του ύφος, έχει πνεύμα μαθητείας, δεν περιαυτολογεί. Είναι ταπεινός έχοντας συναίσθηση των ατελειών και αδυναμιών του. Γνωρίζει καλά «ότι η επιείκεια είναι πιο δυνατή από τη βία», (MG. 57,61).

Ο παιδαγωγός πρέπει να επιδεικνύει δημοκρατικό πνεύμα και να σέβεται τη γνώμη των μαθητών του, (MG. 60,35-36).

Απέναντι τους να είναι απλός, ειλικρινής, απονήρευτος, άδολος. Να αποφεύγει την ειρωνεία και την υποκρισία. (MG. 61,404-406). Οι δάσκαλοι δεν πρέπει να είναι φορτικοί και πιεστικοί αλλά φιλόστοργοι. (MG. 62,402-403). Οφείλουν να υπερβάλλουν σε φιλοστοργία τους φυσικούς πατέρες.

«Ο λόγος (του δασκάλου)», λέει ο Χρυσόστομος πρέπει να είναι «λόγος ανθρώπου που διδάσκει μάλλον παρά ελέγχει, που παιδαγωγεί παρά τιμωρεί, που βάζει τάξη παρά που διαπομπεύει, που διορθώνει παρά που επεμβαίνει στη ζωή του άλλου (του

μαθητού)», (MG. 61 593-594).

Πηγή: dkaravasilis.gr